

seminarium varadiensis

Anul XI
Numărul
8-9 (76-77)
MAI- IUNIE
2015

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

DESPRE DEMONI ȘI LUMEA LOR (II)

Diavolul nu este Atotputernic, doar Dumnezeu este Atotputernic, puterea diavolului este limitată unei creaturi de natură angelică.

Diavolul nu este atotștiutor, doar Dumnezeu este. Fiind o creatură, nu poate intra în intimitatea omului, nici nu poate cunoaște ceea ce omul gândește sau voiește.

Sf. Fecioară, Sfinții și Îngerii buni, pot să cunoască intimitatea oamenilor doar în măsura în care aceștia fiind inserați în viziunea fericirii divine, faptele lor bune se reflectă în Dumnezeu precum într-o oglindă.

Diavolul nu este omniprezent, doar Dumnezeu este. În calitate de creatură spirituală, nelegată de un corp, diavolul nu este legat nici de spațiu. Acest lucru nu înseamnă că el este peste tot în același timp, prezența lui este legată de acțiunea actuală.

Chiar dacă „toată lumea se găsește sub puterea celui rău” cum spune Sf. Ioan în prima sa scrisoare (1In 5,19), Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om pentru a distruge lucrarea diavolului (1 In 3,8) și pentru a smulge oamenii de sub puterea întunericului și a satanei (AG 3, Col 1,13).

Puterea Satanei nu este totuși infinită. El nu este decât o creatură, puternică prin faptul că este spirit pur, dar totuși o creatură: nu poate împiedica edificarea Împărăției lui Dumnezeu. Chiar dacă Satana acționează în lume din ură împotriva lui Dumnezeu și a Împărăției lui în Isus Cristos, iar acțiunea sa provoacă serioase pagube - de natură spirituală și, indirect, și de natură fizică - pentru orice om și pentru societate, această acțiune este îngăduită de Providența divină care cârmuiește istoria omului și a lumii cu putere și blândețe. Faptul că Dumnezeu îngăduie acțiunea diavolului este un mare mister, însă „noi știm că Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor care Îl iubesc” (Rom 8, 28, CBC 395).

Dacă s-ar nega existența satanei cu influența lui malefică asupra lumii și asupra oamenilor, nu s-ar înțelege lucrarea mântuitoare a lui Isus Cristos. Existența diavolilor și activitatea lor în lume este o realitate indiscutabilă, altfel am avea dubii asupra cuvintelor lui Isus.

Papa Paul al VI-lea, în cateheza de la Audiența generală din 15 noiembrie 1972, răspunzând celor care negau existența satanei, a spus: Satana este o ființă vie spirituală pervertită și seducătoare, dușmanul numărul unu, ispititorul prin excelență, o ființă întunecată care

continuă să acționeze cu viclenie. Cine refuză să-i recunoască existența iese din cadrul învățaturii biblice și bisericești.

Cine este satana?

Este una din întrebările frecvente pe care le întâlnim și la care trebuie să căutăm un răspuns autentic și credibil. Termenul satana derivă din ebraicul satán care înseamnă adversar, dușman, persecutor, acuzator. În limba greacă termenul corespondent este diábolos (diavol) expresie

care derivă din verbul diabalo care înseamnă a separa, a divide. Diavolul încearcă să ne separe de Dumnezeu. El este responsabil de tot ceea ce contravine lucrării lui Dumnezeu.

Satana nu este singur, împreună cu el există o multitudine de spirite rele (Ef 6,12), numite demoni (Mt 12,25). Cu această expresie se arată că satana și ceilalți diavoli despre care vorbesc Sfânta Scriptură și Tradiția Bisericii, din Îngerii creați buni de către Dumnezeu s-au transformat în răi deoarece, prin alegere liberă și irevocabilă, l-au refuzat pe Dumnezeu și Împărăția Sa, dând astfel naștere iadului. (CBC 74)

Profitând de orice mijloc prin care ne-ar putea lovi,

(continuare în pag. 2)

Pr. Anton CIOBA
Rector

(urmare din pag. 1)

satana și toți demoni, acționează în lume prin ura împotriva lui Dumnezeu și împotriva omului. Ei știu că noi suntem destinați la viața eternă împreună cu Dumnezeu, unde ei nu vor mai putea ajunge niciodată. Mânați de invidie, încearcă cu orice forță posibilă să ne piardă pe vecie.

Diavolul vrea să ne despartă de Dumnezeu. Nu-i ajunge că el este departe de Dumnezeu, ci dorește să ne țină și pe noi departe de Dumnezeu. Acțiunea pe care diavolul o poate avea asupra noastră este de două feluri: cea ordinară – ispitirea (pentru toți oamenii) și cea extraordinară care este de mai multe feluri: asupra, obsesie, infestare, posesie și altele. Dacă nu rezistăm ispitei atunci cădem în păcat. Când suntem în păcat legătura noastră cu Dumnezeu este ruptă, distrusă. Odată ce nu mai suntem în legătură cu Dumnezeu, am îndeplinit planul diavolului și am devenit robi ai săi. Am devenit robi ai păcatului. În anumite circumstanțe, Dumnezeu permite diavolului și o altfel de acțiune asupra omului, acțiune extraordinară, iar forma cea mai gravă este posesia diabolică. Motivele pentru care este posibilă aceasta sunt nenumărate. Pe de o parte, o persoană poate fi posedată din vina proprie și anume li se poate întâmpla celor care practică ocultism, cartomanție, cititul în palmă, diferite feluri de magie și vrăjitorie sau cei care merg la cei care fac astfel de lucruri, fiind ispitiți pentru a afla viitorul, pentru răzbunare și alte lucruri nedemne de un creștin. Pe de altă parte, cineva poate fi chinuit de diavol și datorită iubirii pe care o are pentru Dumnezeu. Și aici îl avem ca exemplu pe dreptul Iov din Sfânta Scriptură care Îl preamărea pe Dumnezeu și totuși diavolul l-a încercat și l-a chinuit, dar nu a reușit să-l rupă de Dumnezeu pentru că Iov a dovedit cu adevărat că încrederea sa era în Domnul: Domnul a dat, Domnul a luat! Fie Numele Domnului binecuvântat!

Avem exemplul diferiților sfinți care au fost chinuiți în anumite feluri de diavol. De exemplu, Sf. Padre Pio era bătut noaptea în mod fizic de către diavol. Era o luptă crâncenă și, evident, frații din mănăstirea unde el era auzeau noaptea gălăgia din chilia sfântului. Gardianul mănăstirii i-a spus lui Padre Pio să-i ceară lui Isus să nu mai permită diavolului să îi înspăimânteze pe frați și prin urmare, din acel moment bătăliile din chilie se desfășurau în liniște.

O altă întrebare ce necesită un răspuns autentic este:

Cine/ce stă la originea răului din lume?

Conform revelației biblice, răul ce contaminează omenirea nu își are originea în om și cu atât mai puțin în Dumnezeu. Răul este efectul inițiativei libere și responsabile a Îngerilor care s-au răsculat împotriva Creatorului lor: Prin pizma diavolului, moartea a intrat în lume: (Înț 2,24) Desigur că omul este răspunzător de răul pe care îl face, însă inițiativa îi aparține diavolului, șarpele din Geneză. Conciliul al IV-lea din Lateran susține că omul a păcătuit la sugestia diavolului. Satana este inițiatorul primordial, el a inaugurat mulțimea păcatelor

ce se comit în lume, iar această inaugurare a fost posibilă datorită consimțământului proto-părinților noștri.

Nu ajunge să știm cine este diavolul, ci trebuie să știm și ceea ce poate face el. Care este scopul lui și care este rolul nostru în aceasta.

Aș vrea să revin acum asupra acțiunii extraordinare a diavolului: aceasta este de mai multe feluri și anume:

- Asuprire diabolică – tulburări sau boli provocate de diavol, grave sau mai puțin grave;

- Suferințe fizice provocate în plan exterior de Satana – a se vedea cazul lui Padre Pio;

- Obsesia diabolică – diavolul provoacă gânduri obsesive persoanelor, de a face rău, de a ucide, până la gânduri de sinucidere. Diferența dintre această acțiune și ispitirea simplă a gândurilor este că, de aceste obsesii, persoanele în cauză nu se pot elibera singure și necesită anumite rugăciuni de eliberare și binecuvântări. De menționat că demonul poate comanda viselor, fanteziilor și gândurilor noastre. Însă nu cunoaște viitorul nostru și nici proiectele noastre intime,

- Infestarea diabolică – se aplică în general la obiecte, mai ales la case sau clădiri dar și la animale. O casă poate fi infestată datorită unor ritualuri satanice sau de altă natură demoniacă în care s-a creat o legătură puternică cu forțele celui rău;

- Supunere diabolică sau dependență diabolică – când persoanele aleg să se pună în slujba diavolului, săvârșind anumite ritualuri – ajungând până la consacrarea la Satana sau la pactul cu sânge. În general sunt folosite în cadrul sectelor satanice;

- Posedarea diabolică – este cea mai gravă formă de acțiune extraordinară a diavolului. Aceasta presupune stăpânirea unui corp de către diavol, iar acesta din urmă se folosește de simțurile persoanei în cauză. Victima nu poate opune rezistență și, prin urmare, nu poate fi responsabilă din punct de vedere moral. Prin manifestările specifice acestei forme de acțiune a diavolului se pot aminti: vorbirea în limbi necunoscute, dezvăluirea unor lucruri ascunse, precum și o putere supranaturală. (vezi cazul demonizațiilor din Ghergheseni; cf. d. Amorth, Exorcistul Romei se destăinuie, p. 31);

De subliniat faptul că dorința diavolului nu este aceea de a poseda persoanele, ci aceea de a ne îndepărta de Dumnezeu. Așadar, de a ne ispiti la păcat. Deci nu de posesie trebuie să ne sferim, cât de păcat.

Desigur că acum apar mai multe întrebări:

- Cum poate diavolul să posede pe cineva?

- De ce Dumnezeu îi permite să facă acest lucru?

- Care sunt acțiunile care atrag asupra unei persoane acțiunea extraordinară a diavolului?

Dumnezeu nu-și reneagă niciodată propriile creaturi. De aceea satana și îngerii rebeli, chiar și rupti de Dumnezeu, continuă să-și păstreze puterea și rangul. Astfel, în rândul îngerilor întunericului avem Tronuri, Dominațiuni sau Stăpâniri, Principate, Puteri, ș.a.m.d.

(continuare în pag. 3)

(urmare din pag. 2)

Sfântul Augustin nu exagerează când afirmă că dacă satana ar avea mână liberă de la Dumnezeu, niciunul dintre noi nu ar rămâne în viață. Neputând să neucidă, încearcă să ne facă ucenici ai lui, departe și în opoziție cu Dumnezeu, așa cum el s-a opus lui Dumnezeu. (Amorth, Exorcistul Romei..., 2011, p. 23) Lupta lui este disperată, știindu-se deja învins și știind că timpul este scurt – cum ne spune cartea Apocalipsei (12,12). Sfântul Pavel ne spune că lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduhuri (Ef. 6,12).

Isus este exorcistul prin definiție.

Dacă ne oprim asupra Sfintelor Evanghelii, vedem că Isus, prin simpla sa prezență, este inconfortabil pentru diavol. Acesta nu-i poate rezista. Avem multe exemple în care Isus întâlnește persoane tulburate de cel rău și le eliberează. Citez din Evanghelia Sf. Luca (8,26-33):

„Și au ajuns cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în fața Galileii. Și ieșind pe uscat, L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demon și care de multă vreme nu mai punea haină pe el și în casă nu mai locuia, ci prin morminte. Și văzând pe Isus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: Ce ai cu mine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu Cel Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui. Căci porunca duhului necurat să iasă din om, pentru că de mulți ani îl stăpânea și era legat în lanțuri și în obezi, păzindu-l, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de demon, în pustie. Și l-a întrebat Isus, zicând: Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Căci demoni mulți intraseră în el. Și L-rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc. Și era acolo o turmă mare de porci, care pășteau pe munte. Și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit. Și, ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țărâm în lac și s-a înecat”.

Isus este cel care eliberează omul de lucrarea satanei. De fapt de aceea a venit pe pământ pentru a ne elibera de cel rău și pentru a ne mântui. Pe acest tânăr îl vindecă de cel rău și acesta revine la viața lui normală. De acum încolo devine o persoană normală care nu va mai locui prin morminte și nu va mai fi înspăimântător pentru semenii lui. De acum este liber de lucrarea celui rău și îl poate lăuda pe Dumnezeu. Puterea asupra duhurilor necurate a fost dată de Isus și Apostolilor, apoi a fost transmisă celor 72 de ucenici și, în sfârșit, o dăruiește tuturor acelor care vor crede în El. (Amorth, Exorcistul, 25). Și s-au întors cei șaptezeci (și doi) cu bucurie, zicând: Doamne, și demonii ni se supun în numele Tău. (Lc. 10,17) Acestora le răspunde Isus: Iată, v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va vătăma. (Lc. 10,19)

În cartea Faptele Apostolilor ni se prezintă cum apostolii au continuat să facă exorcisme și după coborârea Spiritului Sfânt, iar creștinii au continuat această operă. Sfinții Părinți, începând cu cei mai vechi

și anume Iustin, Irineu și Tertulian vorbesc despre prezența diavolului și despre existența reală a acestuia, prezentând cu claritate gândirea creștină privitoare la diavol și la puterea de a-l alunga.

Vedem așadar că diavolul are putere și asupra fizicului omului și acest lucru îi este permis de către Dumnezeu. Aici ne putem gândi la exemplul lui Iov care a fost puternic lovit și ispitit de Satana, dar cu permisiunea lui Dumnezeu. L-a făcut să piardă tot ce avea el - și era bogat - dar nu înceta să-L laude pe Dumnezeu. După ce a pierdut tot, a fost părăsit de toți și a fost lovit de lepră, astfel încât a fost alungat din lume. Iov nu a încetat niciodată să-L laude pe Dumnezeu și acest lucru l-a salvat. Dumnezeu i-a dat înapoi îndoite toate bogățiile ce le avuse, binecuvântându-i viața ce a mai trăit-o apoi.

Am văzut că doar Isus eliberează omul de puterea celui Rău sau pe oricine crede în El, invocând numele Lui. În zilele noastre există foarte multe cazuri de tulburări spirituale în care Diavolul îi batjocorește pe fiii lui Dumnezeu, pe cei care poartă chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Aceste persoane suferă cumplit nu numai din punct de vedere spiritual, dar și din punct de vedere fizic și, adesea, și din punct de vedere psihic. Mulți nu își dau seama că ar avea tulburări diabolice de vreun anumit fel deoarece nu cred în diavol sau în puterea acestuia. Oricum, acest lucru nu scutește pe nimeni de la a nu fi subiectul acțiunii diabolice.

De multe ori simptomele unui posedat se aseamănă cu cele ale schizofreniei sau ale epilepsiei, fapt ce face pe cel în cauză să alerge pe la psihologi și psihiatri. Aceștia din urmă necrezând la rândul lor în existența diavolului, îl consideră pe pacient bolnav psihic și cei autorizați îi prescriu tratamente. Aceste tratamente devin dăunătoare pentru o persoană care nu are o boală psihică, ci o boală provocată de diavol. Astfel, persoana, pe lângă problema spirituală pe care o are – tulburarea diavolului – se alege și cu anumite tulburări provocate de tratamentul psihologic prescris. Este foarte important ca psihologii și psihiatrii să cunoască anumite lucruri referitoare la acțiunea diavolului în lume și să devină conștienți de limitele lor în domeniul în care lucrează. Este ideal ca fiecare psiholog și psihiatru să fie în legătură cu un exorcist și invers. Deoarece foarte multe cazuri îmbină problematici spirituale și psihologice. Cunoșc exorciști care colaborează cu psihiatri credincioși și care, împreună, fac lucruri extraordinare pentru persoanele aflate în dificultate.

De acțiunea extraordinară a diavolului omul se poate elibera doar prin diverse rugăciuni de eliberare făcute de preoți. Dintre aceste rugăciuni, cele mai speciale sunt molitvele Sfântului Vasile cel Mare, cele ale Sfântului Ioan Gură de Aur și exorcismele. Aceste rugăciuni pot fi făcute doar de preoți desemnați de episcopul eparhial, preoți care trebuie să îndeplinească anumite condiții. Trebuie să aibă o credință autentică și vie, trebuie să aibă o viață de rugăciune intensă și să fie recunoscuți de comunitate ca preoți cu faimă bună și viață spirituală deosebită.

SPIRITUL SFÂNT ÎN VIAȚA NOASTRĂ SPIRITUALĂ

La Cina cea de Taină, înainte de plecarea Sa vizibilă din lume, văzând că ucenicii se întristează, Isus îi asigură că e mai bine ca El să plece, deoarece după plecarea Sa, El îl va trimite pe Spiritul Sfânt Mângâietorul și Acesta îi va învăța tot adevărul (In 16, 7-13) și prin Spiritul Sfânt, Isus însuși va rămâne cu ei și cu noi în toate zilele și în toate locurile, până la sfârșitul veacurilor.

Deși îl numim în rugăciunile noastre „Spiritul Adevărului” adică a lui Isus, căci Isus este Adevărul, deși afirmăm că acest Spirit este pretutindeni și toate le desăvârșește, deși îl considerăm „dătător de viață”, Spiritul Sfânt rămâne printre noi ca un personaj necunoscut.

Sfânta Scriptură îl aseamănă pe Spiritul Sfânt cu un vânt misterios, despre care nimeni nu știe de unde vine și unde merge (In 3,8). Nu e de mirare, deci, că mulți creștini nici nu se gândesc că ar exista printre noi și un Spirit Sfânt. Ei ar putea mărturisi cu aceeași naivitate ca efesenii, care, după cum relatează Faptele Apostolilor, spuneau că „nici măcar n-au auzit că există un Spirit Sfânt” (Fapte, 19,2).

Cu toate acestea, El este cel care, în Sfânta Treime, personifică iubirea lui Dumnezeu și, ca iubire, pecetluiește unitatea dintre Tatăl și Fiul, iar în Biserică acest Spirit al Adevărului și al Iubirii, asigură unitatea membrilor Bisericii și împărtășirea vieții supranaturale prin Sfânta Treime. Fără Spiritul Sfânt nu putem înțelege nici întruparea lui Isus, nici continuarea acțiunii mântuitoare a lui Isus în lume, după Înălțarea la Ceruri, adică după încetarea arătării Sale vizibile printre oameni. Și cu toate că nu suntem suficient de conștienți de prezența Spiritului Sfânt printre noi, totuși El este dătătorul de viață, El este izvorul vieții noastre spirituale.

Acțiunea Spiritului Sfânt în lume este, însă, mult mai largă. El este nu numai inspiratorul creștinismului, lumina credinței, focul iubirii, tăria în luptele vieții, cel care se roagă în noi „cu suspine negrăite”, ci este pur și simplu inspiratorul tuturor lucrurilor mărețe pe care le concepe și le înfăptuiește omul. Nu degeaba se folosește cuvântul inspirație pentru a denumi acea elaborare misterioasă care dă naștere și valoare unei opere științifice sau artistice. Căci, a fi inspirat, înseamnă tocmai a lucra sub influența Spiritului. Firește că în aceste cazuri este vorba de o inspirație ca o acțiune comună a Spiritului care toate le desăvârșește.

Aici însă, noi vorbim doar despre acțiunea specială a Spiritului Sfânt prin care sfințește sufletele

credincioșilor. În acest sens Spiritul Sfânt este însăși Iubirea divină care ne parvine, Harul ce ne luminează și ne ajută să trăim viața spirituală. Și tocmai această acțiune a Spiritului Sfânt în noi, este ceea ce numim Har sfințitor, iar impulsul acestui Spirit, acțiunea lui în noi, este ceea ce numim Har actual sau ajutător.

Spiritul Sfânt, acceptat, dă naștere în sufletul nostru acelei înțelepciuni fundamentale prin care ne punem marile întrebări despre sensul vieții și al morții, despre modul în care ne putem elibera de păcat și mântui, despre sensul comuniunii noastre cu Dumnezeu și cu aproapele nostru. Și fiindcă Isus ne-a promis că acest Spirit Sfânt ne va învăța tot adevărul, noi avem certitudinea că prin El, putem afla răspunsul la aceste mari întrebări.

Experiența ne arată că fără lumina harului Spiritului Sfânt, omul nu știe ce răspuns să dea acestor întrebări fundamentale ale vieții și cade pradă fie disperării, fie indiferenței prin care se baricadează în autosuficiență.

Dar celor ce caută adevărul, Spiritul Sfânt le vine în ajutor, le pătrunde inimile și îi propulsează în brațele Adevărului, împărtășindu-le înțelegerea exactă a lui Isus Cristos și îi menține pe orbita vieții Mântuitorului, care vine de la Tatăl și se întoarce la Tatăl.

Lumina Spiritului Sfânt ne ajută să depășim scandalul Crucii și să vedem chiar în cruce și suferință,

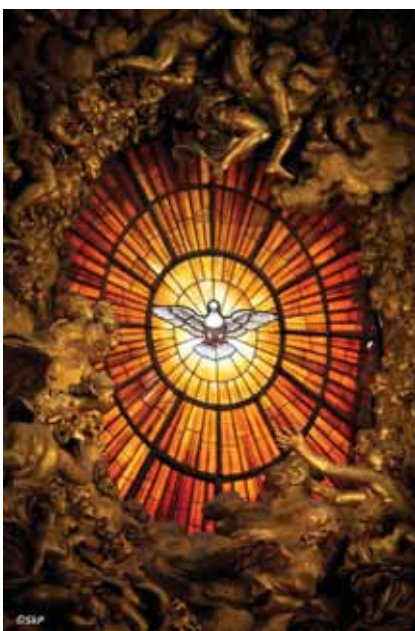
glorificarea Celui răstignit și ne îndeamnă ca și noi să facem din viața noastră o jertfă slujitoare și mântuitoare pentru frații noștri.

Apostolii au ascultat cuvintele lui Isus, I-au cunoscut învățătura, dar au avut tăria să o propovăduiască, doar după coborârea Spiritului Sfânt peste ei, în Ziua Rusaliilor.

Este nevoie ca și noi să ne rugăm, să invocăm mereu lumina și tăria Spiritului Sfânt asupra noastră, pentru ca însăși prezența noastră în lume să fie o iradiere a lui Cristos. Să-L invocăm pe Spiritul Sfânt să ne inspire ce să gândim, ce să vorbim, că să facem spre mărirea lui Dumnezeu pentru sfințirea noastră și mântuirea sufletelor noastre.

Chiar și atunci când nu-L invocăm în mod explicit, Spiritul Sfânt își continuă în ascuns lucrarea Sa tainică în sufletul nostru. El este acela care face ca orice rugăciune să fie ascultată și împlinită în ceea ce privește esențialul, deoarece orice rugăciune ne pune în atitudinea filială de dependență față de Dumnezeu. Și

(continuare în pag. 5)

LUMINĂ PENTRU DRUMUL VIEȚII

În Scrisoarea apostolică ROSARIUM VIRGINIS MARIAE, Sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea propunea includerea a cinci noi mistere în rugăciunea mariană. Explicând decizia sa, Papa descrie rozariul ca pe un „compendiu al Evangheliei” orientat spre „contemplarea chipului lui Cristos” prin ochii Mariei și prin repetarea rugăciunii Bucură-te, Maria.

Momente decisive din viața publică a lui Isus lipseau din cele cincisprezece mistere ale rozariului, de aceea, la articolul 19 din scrisoarea apostolică, Sfântul Părinte spune că „în timp ce lasă la libertatea fiecăruia și a comunităților”, sugerează includerea „misterelor activității publice a lui Cristos de la Botezul lui până la Patima sa.” Papa Ioan Paul al II-lea a adăugat că numește acestea mistere „misterele luminii” deoarece Cristos, în viața sa publică, s-a revelat pe sine ca „mister de lumină”: „Atât cât sunt în lume, lumină a lumii sunt” (In. 9,5).

Articolul 21 din acest document enumeră cele cinci „mistere de lumină” ale vieții publice a lui Isus și explică misterul pe care creștinul îl contemplă în fiecare din aceste momente.

Primul mister de lumină: Botezul lui Isus în Iordan. „Aici, în timp ce Cristos se coboară în apele râului, cel nevinovat care s-a făcut păcat pentru noi (cf. 2 Cor. 5,21), cerurile se deschid larg și glasul Tatălui îl numește Fiu preaiubit (cf. Mt. 3,17), iar Spiritul coboară asupra Lui pentru a-L investi cu misiunea care Îl așteaptă”.

Al doilea mister de lumină: Autorevelarea lui Isus la nunta din Cana (cf. In 2,1-12), Cristos schimbă apa în vin și deschide inimile ucenicilor spre credință, datorită intervenției Mariei, prima dintre cei ce cred,

adaugă scrisoarea apostolică.

Al treilea mister de lumină: Predicarea prin care Isus proclamă venirea Împărăției lui Dumnezeu și chemarea la convertire (cf. Mc. 1,15), iertarea păcatelor tuturor acelor care se apropie de el cu smerită încredere (cf. Mc. 2,3-13; Lc. 7,47-48); începutul aceluși mister de îndurare pe care continuă să-l practice până la sfârșitul lumii, îndeosebi prin Sacramentul Reconcilierii pe care l-a încredințat Bisericii sale (cf. In. 20,22-23), continuă documentul.

Al patrulea mister de lumină: Schimbarea la Față, care se crede prin tradiție că a avut loc pe Muntele Tabor, spune Sfântul Părinte. Slava lui Dumnezeu strălucește de pe chipul lui Cristos, în timp ce Tatăl le poruncește Apostolilor uimiți să-l asculte (cf. Lc. 9,35) și să se pregătească să trăiască împreună agonia Patimii, pentru a ajunge împreună cu El la bucuria Învierii și la o viață schimbată de Spiritul Sfânt.

Ultimul mister de lumină îl reprezintă: Instituirea Euharistiei, în care Cristos își oferă trupul și sângele ca hrană sub semnul pâinii și vinului, oferind mărturie despre dragostea lui față de omenire (In 13,1), pentru a cărei mântuire se va da pe sine ca jertfă.

La articolul 38, Sfântul Părinte propune misterele de lumină pentru ziua de joi, cele de bucurie pentru luni și sâmbătă, misterele de durere pentru marți și vineri, iar misterele de slavă pentru miercuri și duminică.

Să medităm împreună cu Maria, în această lună dedicată ei, la lumina lui Isus, fiind conștienți că doar trăind în lumina Lui vom înlătura întunericul!

Cristi – Daniel NEAGOE

Anul I

(urmare din pag. 4)

acesta este lucrul esențial.

Spiritul Sfânt actualizează misterul lui Isus, adică viața lui Isus în noi. El leagă trecutul Evangheliei, cu prezentul, viața de acum, făcând actuală Întruparea și Evanghelia lui Isus. Și astfel, făcându-L actual pe Isus în Evanghelia Sa, Spiritul Sfânt face ca viața noastră spirituală să nu se reducă la meditarea trecutului istoric a lui Isus, ci însuși viața noastră să fie o continuare a vieții lui Isus.

De aceea, meditarea Evangheliei nu se poate face fără lumina Spiritului Sfânt, căci legând trecutul evangheliei cu prezentul, El face ca meditarea evangheliei să fie autentică. El provoacă în noi iubirea adevărată care ne determină, nu numai să auzim cuvântul divin, ci să-l și facem.

Spiritul Sfânt face legătura noastră cu trecutul, dar și cu prezentul și viitorul. El leagă prezentul în care Dumnezeu ni se dă, cu viitorul care ni se promite. Căci Spiritul, zice Sf. Pavel este „arvuna moștenirii noastre” (Ef 1,4), chiar dacă „ceea ce vom fi încă nu s-a arătat” (In 1, 3-2).

Spiritul Sfânt ne luminează ca, atunci când luăm o hotărâre spirituală, să avem în vedere atât trecutul evanghelic, cât și viitorul eshatologic, adică desăvârșirea Împărăției, pentru ca să putem discerne ce avem de făcut în prezent, în actualitatea Bisericii și a lumii, în vederea realizării scopului nostru suprem.

Pr. Anton RUS

Asistent spiritual

IDEOLOGIA GENULUI (IV)

De ce această nevoie de schimbare, de ce apare această problemă azi? De ce acest atașament al feministelor în ceea ce privește contracepția, avortul? Cea mai importantă parte a problemei a fost realizată și promovată de mișcarea feministă. Ele sunt cele care au susținut această ideologie pentru că astfel pot să nu aibă copii și pot să fie libere în a-și urma propria carieră. În acest fel, prin intermediul acestor cuceriri, femeia a devenit egală cu bărbatul - (diversitatea era ca femeia suporta sarcina și astfel avea dificultăți la nivelul muncii). Această egalitate iluzorie dintre bărbat și femeie devine astfel și mai profundă, devine de o paritate perfectă pentru că acum și femeia este capabilă de a decide asupra corpului propriu. Toate aceste tehnici sunt menite, așadar, a le face pe femei egale bărbaților. Izvoarele opresiunilor feministe, în ceea ce privește căsătoria, se află în afirmația „familia este diferența dintre bărbat și femeie” și care, începând cu anii 60, a reușit pas după pas, într-un mod incredibil, să ne poarte până în punctul în care ne aflăm azi. Distrugerea familiei și a căsătoriei e în plină desfășurare pentru că în momentul în care există divorțul, e clar că familia și căsătoria sunt instituții care au nevoie de suport din partea societății și a statului deoarece ființa umană este fragilă, slabă și deci are nevoie de susținere și din partea formelor politice.

De ce este nevoie de distrugerea căsătoriei, familiei și a diferenței dintre bărbat și femeie? Pentru că feministele l-au studiat pe Marx și au descoperit că prima luptă dintre clase este aceea dintre bărbați și femei pentru putere. Ideologia marxistă își face simțită prezența chiar și în zilele noastre, însă nu în câmpul economic unde a fost abandonată, pentru că s-a constatat faptul că economia nu funcționa după regulile comunismului, ci în acest nou mod de a înțelege societatea. Statele Unite au aprobat aceste teze ale feministelor și au emis legi care favorizează dizolvarea nucleului familial, promovarea avortului, diferența dintre bărbat și femeie. Cu un anumit timp în urmă, soseau știri cu fotografii din Rusia unde se vedeau femei care se dădeau la schimb, se vedeau femei care făceau munci incredibile și astfel apărea în Occident această lume ciudată în care femeia era redusă la condiția de rob, lucruri de neconceput pentru Occident. Însă, dacă privim acum în jurul nostru, vedem femei care conduc la nivel politic, vedem femei – pompieri, așadar, treptat – treptat, ideea că nu există diferență între bărbați și femei a intrat în interiorul nostru devenind o lege pentru noi. De ce este nevoie a răscoli o lume care a fost întotdeauna văzută după regulile dualismelor, pe fondul cărora există ființa umană? Pentru a putea face loc modernității și progresului. Și progresul

este acesta – sfârșitul dualismelor învechite: bărbat – femeie, heterosexual – homosexual, natural – artificial, moral – imoral. Toate acestea trebuie să se termine, trebuie să dispară.

În mod evident, omul a inventat lucruri incredibile, tehnologia luând într-un fel supremația. Cu toate aceste cuceriri tehnologice, omul crede că deja forța naturii a fost depășită, ea devenind mai mult o umbră de care e mai bine să ne debarasăm. Acest lucru a fost spus, într-o manieră foarte clară de Firestone, o altă feministă care susținea că, într-adevăr, umanitatea a început să depășească natura, nu ne mai putem justifica persistând într-un sistem discriminator al claselor sexuale pe baza originii lor naturale. Iată, așadar, că genul substanței este ceva care nu este nici masculin, nici feminin. Urmând teoria darwiniană, noi suntem într-un proces evolutiv și acum suntem pe drumul evoluției spre „gen”, ceva ce nu e nici

bărbat, nici femeie – o ființă perfectă în care nu mai există nici un fel de dualism. Numai în acest mod se va reuși să se obțină noua lume minunată, fără clase și fără diferențe. Pașii au fost imenși și prin intermediul publicității în care se pot observa, de mult timp, persoane care nu reușesc, cu adevărat, să distingă dacă sunt bărbat sau femeie și aceasta este o tentativă de a impune lent, gradual, acest nou mod de a fi al ființei umane.

Această revoluție a genului se realizează prin intermediul propagandei, televiziunii, radioului, cărților editate, legilor speciale, și tot acest proces e în plină desfășurare, putând fi observat pe toate planurile.

În 18 ianuarie 2006, pentru a se ajunge la lucruri concrete și practice, Parlamentul European a adoptat o lege ca reacție la homofobie, înțeleasă ca o frică și o aversiune irațională în confruntarea cu persoanele homosexuale, bazate pe prejudecăți și asemănătoare rasismului, xenofobiei și antisemitismului. Aceasta înseamnă că, dacă unul va avea ceva de obiectat, zicând că natura sau Dumnezeu a creat omul - bărbat și femeie, este o reacție pedepsită penal. În Italia a apărut decretul legislativ din 25 ianuarie 2007, dar, din fericire, guvernul a căzut, iar problema respectivă s-a oprit acolo. Totuși acestea sunt reluate, în mod și mai accentuat, de așa – numitele „teorii ale Europei”, printr-o nouă propunere de legi care să ducă mai departe acest discurs, conform căruia va fi un delict chiar și exprimarea unei păreri personale care se bazează pe ceea ce poate fi numit „ideea umanității”, pe care o avem de la începutul lumii și anume că există bărbat și femeie. În 26 aprilie 2007, Parlamentul European a

(continuare în pag. 7)

CAMPIONATUL EPARHIAL DE FOTBAL

A III-a ediție a Campionatului Eparhial de fotbal organizat de către Seminarul Teologic Greco-Catolic din Oradea a debutat joi, 4 iunie a.c., începând cu orele 11, la terenul sintetic 5x5 de lângă Sala Sporturilor „Antonio Alexe” din Oradea. Echipele care au răspuns pozitiv invitației noastre au fost: echipele din Protopopiatele Șimleu, Tășnad, Carei, și cele de la Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu” Oradea, Colegiul „Sf. Familie”, echipa preoților și, bineînțeles, echipa seminarului. Trebuie precizat că s-a început prin conștientizarea faptului că „victoria înseamnă disciplină, instrucție, îndrăzneală și curaj”!

Meciul de debut a fost între echipele Seminarului Teologic și Colegiului „Sf. Familie”. Deși din prima zi nu se putea pronunța o câștigătoare, echipele protopopiatelor de Șimleu și Tășnad își depuneau serios candidatura pentru victoria finală.

Ziua de vineri a debutat chiar cu derby-ul dintre primele două clasate, Șimleu și Tășnad, meciul terminându-se indecis, cu un rezultat de egalitate (3-3). Odată cu trecerea fiecărui meci în parte și victoriile pe bandă rulantă a celor două contracandidate, se simțea presiunea unei situații inedite: alegerea câștigătoarei în funcție de golaveraj.

Înainte de ultimul meci, cel dintre echipa preoților

și cea a Șimleului, câștigătoare la momentul respectiv era echipa Tășnadului cu un golaveraj mai bun decât al contracandidatei din Șimleu; însă, echipa Șimleului a dat dovadă de un spirit de echipă extraordinar și a reușit să înscrie atât cât îi era necesar pentru a-și asigura victoria finală.

Trebuie felicitat în mod special tânărul Sebastian Rus din protopopiatul de Carei, pentru obținerea trofeului de cel mai bun marcător, dar și de cel mai bun jucător al turneului și, de asemenea, trebuie felicitat domnul Sorin Suci pentru evoluția care i-a adus titlul de cel mai bun portar. De asemenea, le mulțumim arbitrilor și anume: pr. Alexandru Dragoș, Andrei Szilagyi, Raul Sturz și Bogdan Baci.

Mulțumim echipelor participante și preoților însoțitori și îi felicităm pe fiecare jucător în parte pentru performanțele obținute! De asemenea mulțumim formatorilor din Seminar care a făcut posibilă desfășurarea în condiții optime acestui campionat.

Nu în ultimul rând, mulțumim lui Dumnezeu că ne-a binecuvântat să ajungem să trăim aceste momente de fraternitate, în care ne-a dovedit din nou că „unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu acolo în mijlocul lor”. Mt. 18,20

Giuseppe GHIURCA

Anul II

(urmare din pag. 6)

relansat această dezbatere, decretând o serie de pedepse pentru comentarii discriminatorii formulate de oameni politici, lideri religioși împotriva homosexualilor. Acest lucru a provocat, ca și reacție, o declarație a cardinalului Bagnasco care, într-o formă sumară, a reluat acest subiect. Imediat a sosit răspunsul de la Parlamentul European care spunea ca acestea sunt comentarii discriminatorii, chiar dacă mâine sunt retrase. Așadar, mereu vom întâlni o pedeapsă cu caracter penal pentru astfel de comentarii și prin urmare, în scurt timp, va fi dificil chiar și să vorbim despre astfel de lucruri. Obiectivul final al acestei „nebunii” este distrugerea familiei, deoarece familia este locul în care sunt educați copiii, conform tradițiilor umanității valabile încă de la începutul timpurilor, spre a căuta întotdeauna binele și, fie ideologia marxistă, fie cea cu tendințe libertine, nu vor o entitate puternică precum familia, în măsură să-și orienteze proprii fii înspre bine. Astăzi se vrea individul ca o rotiță a sistemului societății actuale, o rotiță componentă a unei roți mai mari, ca ceva invizibil într-un sistem imens, sau se dorește aducerea lui la stadiul de simplu consumator. Nu sunt dorite persoanele capabile de reflecție, capabile de a gândi, de a raționa, familii în măsură de a-și educa fii și nu numai în

a-i învăța să recunoască culorile, plantele etc., ci și de a raționa asupra a ceea ce este bine făcut, asupra a ceea ce este bine sau rău.

Prin urmare, societatea actuală nu vrea persoane care gândesc, ci le preferă pe cele care sunt ușor de convins în îndeplinirea sarcinilor, pe cele care consumă și nu mai cer nimic altceva. Familia este un pilon al societății și această încercare de a destabiliza acest pilon, care de multe ori a trecut dincolo de limite, este în plină desfășurare deoarece este clar că în momentul în care nu mai e nimeni în familie care să educe copiii, pentru că mama lucrează într-o parte, tatăl într-o altă parte, copiii stau în fața televizorului și este evident că nimeni nu se mai ocupă de noua generație. Astfel va fi foarte dificilă creșterea și evoluția acestei societăți înspre bine, pentru că din cauza lipsei de supraveghere a copiilor de către părinți, vor fi necesare sporirea măsurilor de siguranță; violența, infracționalitatea, faptul că nimeni nu mai respectă nimic, pierderea moralității și când nimeni nu mai își educă fiii în interiorul familiei este semnul unei societăți aflate în degradare și astfel munca noastră constă în încercarea de a apăra familia și valorile acesteia.

Florin BODE

Vicerector

PELERINAJUL SEMINARIȘTILOR ORĂDENI ÎN POLONIA

„Pentru credință și pentru patrie” este deviza oricărui polonez de când, la 3 mai 1556, regele Jean Cazimir a declarat-o pe Fecioara de la Czestochowa regină a Poloniei, punând sub protecția ei întreg poporul polonez și brava sa armată, Madona Neagră fiind invocată de aici încolo ori de câte ori frontierele acestei țări aveau să fie amenințate de luteranii suedezi, de rușii ortodocși sau de tătarii musulmani. Iar cel mai iubit fiu al Poloniei, Papa Ioan Paul al II-lea spunea despre acest loc în timpul primei sale călătorii ca papă, în Polonia, din 1979: „Chemarea unui fiu al Poloniei pe scaunul Sfântului Petru are o legătură evidentă și puternică cu acest loc sfânt, cu acest sanctuar al Speranței”. [Îngenuncheat] în fața acestei icoane am șoptit de multe ori în rugăciune: TOTUS TUUS (Sunt cu totul al tău), cuvinte care au fost și deviza pontificatului celui care avea să devină „Santo subito” – Sfântul Ioan Paul al II-lea (Karol Wojtyła).

Acesta este locul pe care l-a ales Seminarul Greco-Catolic din Oradea, pentru ca seminariștii săi să se reculegă în fața icoanei celei pe care șase milioane de pelerini, anual, o știu ca „Madona Neagră” de la Jasna Gora (Dealul Luminos), alegând-o ca Hodghitria (Călăuzitoare) în parcursul lor formativ spre preoție.

Pelerinajul nostru s-a desfășurat în perioada 21 - 25 mai 2015. Ținând cont de faptul că drumul nostru trecea oricum prin două orașe (Nyiregyhaza – în Ungaria, și Prešov – în Slovacia), s-au făcut din timp demersurile necesare ca în drumul nostru să vizităm cele două seminarii greco-catolice aflate în cele două locații, unul la dus, celălalt la întoarcere. Prima oprire a fost, așadar, la Seminarul din Prešov unde, după ce am fost salutați de Directorul spiritual al Seminarului, am celebrat, împreună cu gazdele, Sfânta Liturghie a Înălțării Domnului. A urmat apoi o agapă frățească, bucurându-ne de specificul bucătăriei gazdelor noastre, după care am avut o întâlnire în Aula mare a Seminarului cu colegii noștri slovaci, presărată cu multe întrebări privitoare la programul de formare și durata acestuia, detaliindu-se în timpul discuțiilor particularitățile caracteristice fiecărui institut în parte. După schimbul de mici atenții și o pauză care a însumat în cele din urmă cinci ore, ne-am continuat drumul spre Czestochowa, destinația pelerinajului nostru. Am intrat în Polonia pe o vreme mohorâtă și cețoasă care nu ne-a permis să ne bucurăm de împrejurimile „capitalei de iarnă” a Poloniei – Zakopane, aflată la poalele munților Tatra. Ceea ce nu am ratat însă a fost arhitectura muntenească, așa numitul stil góral (Mountaineer), mândria oricărui polonez.

În jurul orei 22.30, după o cină frugală servită într-o parcare pe autostrada A4, Krakovia – Katowice, am ajuns, obosiți dar fericiți, la Casa Pelerinului din Czestochowa, amplasată în imediata apropiere a

sanctuarului. Dimineața, după o vizită făcută în capela Madonei Negre, am celebrat Sfânta Liturghie într-una din capelele Bazilicii din incinta sanctuarului, închinată Sfântului Pavel Eremitul, patronul Congregației pauliniene care a fost adusă special din Ungaria, în anul 1386, de către prințul Ladislau Opolczyk pentru a avea grijă de icoana făcătoare de minuni. Acesta, ajungând proprietarul icoanei, intenționa de fapt să o transfere de la castelul său din Belz (așezare aflată azi pe teritoriul Ucrainei), la Opole, localitatea sa natală, pentru a o feri astfel de pericolul pe care-l reprezentau incursiunile hoardelor migratoare. Cum însă, după o noapte petrecută la Czestochowa, caii înhămați la căruța care transporta icoana au refuzat să se urnească din loc a doua zi, prințul a interpretat acest refuz ca un semn miraculos: că icoana trebuia să rămână în Czestochowa.

Primele relatări cu privire la miracolele atribuite acestei icoane datează din anul 1402. De atunci, credincioșii au numit-o în diferite feluri: „Tămăduitoarea bolnavilor”, „Maica milei” sau „Regina Poloniei”. Locul devenind din ce în ce mai cunoscut, creștea și afluența de pelerini veniți pentru a o venera și pentru a-i adresa diferite cereri Maicii lui Dumnezeu. Motiv pentru care, în 1430, husiții (cei care denunțau devoțiunile la Sfânta Fecioară și orice venerare a icoanelor) au atacat sanctuarul. În timpul luptelor, unul dintre husiți a lovit icoana cu sabia, lăsând trei zgârieturi pe obrazul drept al Mariei, care se văd și azi. Se spune că după ce a lovit a treia oară cu sabia, husitul a căzut și a murit pe loc. Incidentul a avut ca efect o și mai mare devoțiune față de Madona Neagră. La 26 august 1982, cu prilejul sărbătorii Fecioarei de la Czestochowa, s-au celebrat 600 de ani de la sosirea icoanei în Polonia. Cu acest prilej, Papa Ioan Paul al II-lea declara: „După cum inima Maicii Sfinte l-a câștigat pe Maximilian Kolbe – Cavalerul Imaculatei –, la fel să ne câștige și pe noi! [...] Fie ca ea să ne câștige chiar și în mijlocul întristărilor și înfrângerilor noastre; să ne întărească pentru a nu ne opri niciodată din lupta pentru adevăr și dreptate și pentru demnitatea vieților noastre”.

Însuflețiți de aceste gânduri, în cursul după amiezii, seminariștii orădeni au părăsit Sanctuarul Maicii Domnului de la Jasna Góra, pornind spre Auschwitz-Birkenau, a doua destinație a pelerinajului lor, unde punctul culminant l-a reprezentat Blocul 11, supranumit „Blocul morții”, cu celula ce poartă nr. 18, una dintre acele celule în care erau închiși condamnații la moarte prin înfometare. Aici a fost încarcerat și călugărul polonez Maximilian Kolbe, care, dorind să salveze viața unui alt prizonier, tată de familie, s-a oferit să moară în locul acestuia. Istoria acestui loc nu cred că mai are nevoie de vreo prezentare. De la intrare, unde

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

cele aproximativ un milion șase sute de mii de victime erau primite cu acel cinic „Arbeit macht frei” (Munca te face liber), și până la crematoriul în care intri cuprins de fiorii reci ai morții prezente încă parcă în aer, trecând prin Sălile 1, 2, 3, prin Sala 4, în care se mai poate vedea mormanul de cutii goale de Zyklon B – gazul care făcea, în 15-20 de minute, 2000 de victime –, ca să nu mai vorbim de toate acele experiențe criminale de sterilizare care se făceau pe femeile evreice sau, în cadrul așa ziselor analize genetice și antropologice, în care cobaii erau copiii gemeni sau invalizi, nu poți – zic – să nu te întrebi „unde era atunci omul” din prof. dr. Carl Clauberg, care căuta, prin aceste experimente o nouă metodă de exterminare biologică. Nu poți să nu te

întrebi, pașii purtându-te pe lângă „Zidul execuțiilor”, pe lângă „Spânzurătoarea comună” sau prin Camera de gazare, ce-au învățat și reținut generațiile care au urmat – noi, cei de azi –, din Masacrul asupra poporului armean, din Holocaustul poporului evreu, din Genocidul pus la cale de Stalin împotriva propriului său popor, și nu în ultimul rând, din soarta tragică a victimelor știute și mai puțin știute ale comunismului, ale

tuturor regimurilor totalitare din lume, având în vedere că, în timp ce ne plimbam pe acele alei împrejmuite cu sârmă ghimpată de la Auschwitz-Birkenau, la 2000-3000 de kilometri distanță, exact în acele clipe, poate, erau executați sute de creștini și necreștini laolaltă, în Irak, Pakistan, Siria sau cine mai știe unde, ori se făceau mii de avorturi în toată lumea. Și, gândindu-mă la toate victimele Istoriei Omenirii, mi-au venit în minte câteva versuri din poezia lui Radu Demetrescu Gyr, *As-noapte Isus*: „As-noapte Isus mi-a intrat în celulă. O, ce trist, ce înalt era Christ! Luna-a intrat după el în celulă / Și-l făcea mai înalt și mai trist. [...] Când m-am trezit din grozava genune, Miroseau paietele a trandafiri. Eram în celulă și era lună, Numai Isus nu era nicăieri... - Unde ești, Doamne? – am urlat la zăbrele. Din lună venea fum de cățui. M-am pipăit și, pe mâinile mele / Am găsit urmele cuielor lui...” Aș încheia acest periplu în istoria tragică a secolului al XX-lea, în timp ce pașii mă poartă prin cel de-al doilea Lagăr de concentrare de la Birkenau, cu cuvintele Părintelui Teilhard de Chardin, cuvinte cu care acesta își încheia la Roma, în 28 octombrie 1948, cartea sa, *Fenomenul uman*: „Nimic nu seamănă atât de mult cu drumul Crucii ca epeopea umană”.

Între timp se făcuse seară la Auschwitz... Cercul

era acoperit parcă cu nori de cenușă. Să fi fost cenușa celor peste un milion de victime care zace în lacurile din apropiere...? Îngândurați, apăsați de toate acele istorii de vieți curmate toate înainte de vreme, am pornit spre Wieliczka – de unde, a doua zi aveam să ne continuăm, odihniți, periplul nostru spiritual și cultural.

Sâmbătă, 23 mai 2015: Cracovia, vizita făcută Eminenței sale, Cardinal Stanislaw Dziwisz. La ora 9:05 suntem prezenți la Reședința de pe strada Franciszkanska nr. 3. Cu un minut înainte de ora fixată, urcăm scările Palatului. Ne deschide un Bătrânel adus puțin de spate, dar cu un pas vioi, cu o privire bonomă și o sclipire aparte în ochi. Atunci când ne-a făcut semn să intrăm, am avut senzația că aproape nimeni nu l-a

recunoscut, de parcă altcineva trebuia să ne primească, pe altcineva trebuia să vedem prin ochii aceștia atât de strălucitori. Mi-am adus aminte atunci de imaginea pe care o folosește Michel Quoist, într-una din cărțile sale, vorbind de mulțimea adunată la Lourdes, în timpul apariției Sfintei Fecioare, care nu vede nimic din ceea ce vede Bernadeta Soubirous, dar, spune Quoist, cei prezenți o „vedeau” pe Fecioara Imaculată prin ochii tinerei

Bernadeta. Era suficient să te uiți la ea... Da, la fel și aici: omul din umbră, actualul Mitropolit al Cracoviei, vrea parcă să ne spună în hol că „dincolo”, în sala de audiențe, ne așteaptă de fapt altcineva: cel pe care el l-a slujit, din 1966 până în 1978, ca secretar și capelan, iar între 1978-2005, ca secretar personal – nimeni altul decât Ioan Paul al II-lea. Cardinalul începe să ne vorbească și uită parcă de cele 20 de minute care ne-au fost alocate. Ne vorbește despre două lucruri esențiale de care un viitor preot trebuie să țină cont: viața spirituală, îndeosebi rugăciunea, care trebuie să ocupe primul loc în existența preotului, și respectare demnității umane. Oare nu sunt aceștia cei doi vectori după care s-a condus o viață întreagă mentorul său, Succesorul lui Petru, cel care avea să ducă Biserica în Mileniul al III-lea, îndemnându-ne pe fiecare: „Nu vă temeți să treceți pragul speranței”? La sfârșitul audienței, Părintele Cardinal – gazda noastră – oferă fiecăruia dintre noi câte o iconiță cu Sfântul pe care l-a slujit mai bine de 40 de ani: Ioan Paul al II-lea. Ne conduce apoi spre ieșire, luându-și rămas bun de la fiecare în parte. Este ora 9:45. La ora 10 participă la o consacrare de preoți.

Noi ne-am continuat ziua cu vizita la castelul

(continuare în pag. 10)

(urmare din pag. 9)

Wawel. Krakovia este al doilea oraș ca mărime și unul din cele mai vechi din Polonia; a fost capitala Poloniei între 1038 și 1569, când Sigismund al III-lea Vasa a mutat curtea regală la Varșovia. Orașul vechi medieval, cu Piața Centrală (Stary Rynek) găzduiește șase mii de monumente istorice și peste două milioane de opere de artă. Castelul Wawel, construcție în stil gotic, ridicat

prima sa Liturghie ca preot. De curând, tot aici a fost înmormântat Președintele Poloniei și soția sa, Lech și Maria Kaczynski, dispăruți în urma tragicului accident aviatic de la Smolensk. În încheiere, ne reculegem la mormântul Sfântului Stanislaw - Patronul Poloniei.

Un alt punct de atracție, iar pentru noi și ultimul din itinerariul cracovian, îl reprezintă Dragonul de

la ordinul lui Cazimir al III-lea cel Mare (1333-1370), se înalță pe Colina cu același nume, deasupra Vistulei. Castelul a fost restaurat cu multă atenție și transformat ulterior în muzeu. În cele aproape trei ore pe care le-am petrecut aici am avut bucuria să admirăm apartamentele regale, sălile oficiale, colecția de tapiserie flamandă, portrete ale monarhilor și Tezaurul Coroanei care cuprinde sabia de încoronare a regilor polonezi, o colecție de arme și steagurile de luptă ale Cavalerilor Teutoni. Am pășit apoi în „Camera Capetelor”, cameră în care se pot vedea nenumărate capete care te privesc de sus. Pe pereți sunt expuse o mulțime de covoare de dimensiuni impresionante, carpete reprezentând scene biblice sau istorice, ori fresce ale artiștilor polonezi. Părăsind sălile muzeului, pașii te poartă în curtea cu arcade – cea mai frumoasă parte din exteriorul Castelului Wawel, un perfect exemplu de eleganță renașcentistă, fast și rafinament.

Urmează biserica Wawel, cunoscută sub numele de Catedrala Sfinților Stanislaw și Waclaw, locul de veci al regilor și eroilor polonezi. Are o istorie de 1000 de ani. Aici erau înscăunați monarhii Poloniei. Tot aici, la 2 martie 1946, Papa Ioan Paul al II-lea a ținut

Bronz care păzește intrarea în bârlog, loc ideal pentru a mai face o fotografie pe malul Vistulei, înainte de a ne întoarce la hotel. În program era prevăzută vizitarea Cartierului evreiesc, însă ploaia măruntă și vremea morocănoasă ne-au dat peste cap planurile acelei după-amiezi promițătoare. Seara, Sfânta Liturghie la Biserica Franciscană din Wieliczka, într-o capelă – copie fidelă a celei di Asisi – cu o acustică impecabilă.

Ziua următoare cuprinde, în cursul dimineții, deplasarea la Wadowice, unde vizităm casa în care s-a născut și a crescut Sfântul Papă Ioan Paul al II-lea. Dacă expoziția din casa memorială se întindea până acum trei ani pe o suprafață de 200 mp, astăzi ea a fost redimensionată, însumând 1000 mp, pe patru niveluri: subsol, parter, etaj, și mansardă. Soții Karol și Emilia Wojtyła, împreună cu fiul lor Edmund, au închiriat în 1919, la etajul imobilului de pe strada Koscielna 7, două camere și o bucătărie, locuind aici până în 1938. În dormitorul acestui apartament a venit pe lume, în ziua de 18 mai 1920, Karol Wojtyła. Tot aici a murit, pe 13 aprilie 1929, Emilia Wojtyła, mama viitorului papă, iar în 1932 va muri fratele său mai

(continuare în pag. 12)

mare, Edmund. Karol Wojtyla avea să locuiască aici până la obținerea diplomei de maturitate, în cadrul Gimnaziului de Stat „Marcin Wadowity” din localitate. Muzeul a fost înființat pe 18 mai 1984, cu prilejul celei de-a 64 aniversări a nașterii Papei Ioan Paul al II-lea, prin eforturile și grija parohului de atunci, Edward Zacher, a mitropolitului Krakoviei, Cardinal Francisc Macharski, și a Primăriei din localitate. Pe 11 aprilie 2014 a fost deschisă o modernă expoziție prilejuită de ridicarea la cinstea altarelor a lui Ioan Paul al II-lea, care ne poartă, pe cele patru niveluri, prin toată povestea vieții sale. Efecte speciale și tehnici multimedia de ultimă generație ne conduc pașii prin „mica patrie” și comunitatea de evrei din Wadowice, apoi urcăm în apartamentul modest al familiei situat la etaj, de la geamul căruia, papa rememorează, cu prilejul primei sale vizite în Polonia, reflecțiile pe care i le-a prilejuit ceasul solar de pe peretele bisericii, cu inscripția sa: „Czas ucieka, wiecznosc czeka” (Timpul se scurge, eternitatea așteaptă). Ne continuăm periplul prin epoca cracoviană, urmată de cei aproape douăzeci și patru de ani pe scaunul petrin, ca Suveran al Statului Vatican, cu atentatul din Piața San Pietro, cu toată suferința care a urmat și care i-a marcat existența, întâlnirile sale cu tinerii din lumea întreagă, vizitele în cele 129 de țări, cei 1,6 milioane de km străbătuți în toți anii pontificatului său, distanță care corespunde cu 40 de ocoluri făcute Pământului pe la ecuator sau de 4 ori distanța de la Pământ la Lună. Aceasta este istoria Papei al cărui proces de beatificare a fost unul din cele mai scurte din Istoria Bisericii: începea la o lună după înmormântarea sa și se încheia la șase ani după moartea sa, iar procesul de canonizare avea să se termine trei ani mai târziu, adică la nouă ani după ce trecuse la Domnul. Plecăm luându-ne angajamentul să trimitem o mână de pământ, dacă se poate chiar din Piața Izvor, unde românii de diferite profesii au aclamat într-un glas la apariția Papei: „UNITATE, UNITATE, UNITATE...”, pentru a fi mărturie a trecerii Sfântului din Wadowice pe pământ românesc. Din Casa muzeu trecem pentru o scurtă vizită în biserica parohială, urmată, desigur – nici nu se putea altfel –, de o mică oprire în cofetăria de alături pentru a savura prăjitura predilectă a Papei. Ne luăm rămas bun de la orașul natal al lui Karol Wojtyla pentru a ne îndrepta spre un alt loc foarte drag lui și unde se retrăgea în perioada cât a fost arhiepiscop de Cracovia, pentru zile de reculegere și exerciții spirituale: Kalwaria Zebrzydowska, Sanctuar închinat Maicii Domnului, care adăpostește Icoana sa făcătoare de minuni începând cu anul 1641. Vizităm apartamentul din apropierea capelei în care se retrăgea Karol Wojtyla pentru a medita: avem posibilitatea să admirăm și câteva din obiectele sale personale. Trecem apoi într-o capelă laterală a Bazilicii pentru a celebra

Sfânta Liturghie. Abia reușim să ne strecurăm prin mulțimea care umple culoarele laterale ale Bazilicii, biserica fiind ticsită de credincioșii prezenți la Liturghia duminicală. După Ospățul euharistic urmează imediat prânzul care ne remontează pentru a ne putea continua drumul. Aici lua sfârșit pelerinajul nostru propriu-zis. După amiază era programată coborârea în Mina de la Wieliczka. Ea avea să aibă însă un cu totul alt caracter.

Mina Wieliczka este cea mai veche exploatare de acest fel din Europa. De la jumătatea secolului al XIII-lea și până azi, de la adâncimea de 64 m și până la 327 m, s-au extras 7,5 milioane m³ de rocă, creându-se astfel 2400 de camere și 245 de km de galerii. Azi mai sunt în conservare doar 218 încăperi și 190 de km de galerii. Din acestea, traseul turistic străbate doar 3 km, ajungându-se până la al treilea nivel din cele unsprezece, la adâncimea de 135 m. Monumentale sunt capela închinată Sfintei Kinga - patroana minerilor, unde din când în când se oficiază slujbe, au loc manifestări religioase și se organizează diferite concerte. Pentru petreceri, spectacole de teatru, dineuri sau nunți a fost amenajată moderna sală „Warszawa”, a cărei închiriere costă în jur de 4000 de euro. De menționat sunt și cele două lacuri artificiale amenajate de-a lungul traseului turistic și multe alte puncte de atracție ingenios inserate. Personalul care se ocupă de întreținere și de milioanele de turiști care vizitează Wieliczka provine în cea mai mare parte din rândul minerilor disponibilizați sau membri ai familiilor lor, cei dintâi fiind recalificați prin programul de reconversie profesională. Ajunși la adâncimea de 135 m, așteptăm să luăm liftul cu care vom reveni la „suprafață” pentru a ne continua viața cotidiană, cea în care Domnul ne investește cu atâta încredere. Fie ca să-l dezamăgim cât mai puțin, încercând să ne ridicăm la nivelul așteptărilor sale!

A doua zi, luni, 25 mai, salutăm personalul Hotelului „Lenart” din Wieliczka, mulțumindu-le pentru ospitalitatea și căldura cu care ne-au primit, după care, cu o rugăciune de mulțumire, ne îndreptăm spre Ungaria, la Nyiregyhaza, unde avem stabilită întâlnirea cu seminariștii greco-catolici din cele trei eparhii maghiare. Ne întâmpină, după sfânta Liturghie, celebrată în capela Seminarului, proaspătul Mitropolit greco-catolic al Ungariei, arhiepiscopul Fülöp Kocsis, care ne adresează câteva cuvinte de bun venit, din care se desprinde ideea că ne aflăm în locul cel mai drag inimii sale – capela Seminarului –, care, la rândul său, reprezintă inima Mitropoliei sale. Urmează prânzul oferit de gazdele noastre și câteva schimburi de idei împărtășite cu colegii noștri de limbă maghiară despre programul Seminarului și cel formativ. Pe o ploaie mocănească, pornim spre Oradea...

Andrei Adam MOTYKA

Anul II

SESIUNEA DE COMUNICĂRI ȘTIINȚIFICE STUDENȚEȘTI

Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan” a fost din nou gazda unui eveniment desfășurat în perioada 14-15 mai a. c. Este vorba de Sesiunea de Comunicări Științifice Studențești organizată de Asociația Studențească „Coriolan Tămâian” Oradea, având anul acesta o temă foarte provocatoare, anume „Biserica între Tradiție și modernitate”.

Sesiunea de comunicări a început joi 14 mai cu salutul de bun venit al părintelui rector al Seminarului, Anton Cioba. Din partea Facultății de Teologie Greco-Catolică din Oradea, directorul departamentului, lect. univ. dr. Ionuț Popescu, a susținut un scurt cuvânt introductiv, punctând importanța desfășurării a astfel de activități în cadrul universitar și încurajând implicarea studenților în astfel de manifestări culturale.

Printre cei care au susținut lucrări la acest simpozion s-au numărat studenți de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Andrei Șaguna” din Sibiu, Facultatea de Teologie Ortodoxă și Greco-Catolică din cadrul UBB Departamentul Cluj-Napoca, Facultatea de Teologie Greco-Catolică din cadrul UBB Departamentul Blaj, Școala Doctorală de Teologie și Studii Religioase, Universitatea din București, Facultatea de Teologie Greco-Catolică din cadrul UBB Departamentul Oradea și Facultatea de Istorie, Relații Internaționale, Științe Politice și Științele Comunicării, Universitatea din Oradea

Ca în fiecare an, programul nostru a cuprins și momente de o însemnătate aparte. Mă refer, în primul rând, la conferința de joi seara a părintelui Renzo

Lavatori, profesor de teologie dogmatică al Universității Pontificale Urbaniana și profesor invitat al Facultății de Teologie Greco-Catolică, Departamentul Oradea, din cadrul Universității Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca. Don Renzo a realizat un deosebit ex-cursus, analizând tema sesiunii prin trei momente: textul biblic, vocea Sfinților Părinți și reflexia teologică.

De asemenea, vineri seara am avut bucuria de a ne delecta cu un concert de muzică susținut de d-na

prof. drd. Lavinia Dragoș la pian și tânăra studentă, soprana Roxana Pop.

În final, PS Virgil Bercea a înmănat participanților certificate de participare și cărți, drept răsplată pentru munca depusă în pregătirea și susținerea lucrărilor.

Mulțumim participanților și tuturor celor care s-au implicat în buna desfășurare a

acestui eveniment, în special Preasfinției Sale Virgil, pentru susținerea pe care ne-a acordat-o și pentru bucuria de a fi fost prezent alături de noi. Mulțumim părintelui Cristian Bălănean, precum și editurii Galaxia Guttenberg – părintelui Silviu Hodiș, pentru cărțile dăruite participanților.

Evenimentul a fost organizat de Facultatea de Teologie Greco-Catolică, Departamentul Oradea, din cadrul Universității Babeș-Bolyai, prin Asociația Studențească „Coriolan Tămâian” Oradea, în colaborare cu Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”.

Antoniu SUCIU

Anul III

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Anton CIOBA

Redactor: Antoniu SUCIU

Din redacție: Cristian BONȚE, Mihaela DANCIU, Andrei MOTYKA, Cristian NEAGOE, Antoniu SUCIU

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic,
Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminaroradea@yahoo.com

www.seminaroradea.ro

